

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2362/2019
15.09.2021. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, обоје из ... и ВВ из ..., које заступа Срђан Сикимић, адвокат из ..., против тужених ГГ, ДД и ЋЋ, свих из ..., које заступа Томислав Дикосавић, адвокат из ..., ради дуга, по тужби и противтужби, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4360/18 од 25.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 15.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4360/18 од 25.01.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 572/2017 од 26.03.2018. године у ставу првом изреке одбијен је тужбени захтев (у непресуђеном делу) којим су тужиоци предлагали да им тужени солидарно исплате на име више уплаћеног износа за изградњу износ од 18.967,97 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате са каматом у висини референтне каматне стопе ЕЦБ на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена и то почев од 17.02.2009. године па до исплате као и да им накнади трошкове постука са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате. Истом пресудом у ставу другом изреке делимично је усвојен примарни противтужбени захтев. Ставом трећим изреке обавезани су тужиоци, као наследници иза пок. ЕЕ да туженима као наследницима иза пок. ЖЖ солидарно исплате на основу изведених радова на пословно стамбеном објекту у ... у улици ... и то на име дела новчаног потраживања износ од 14.429.208,51 динар са законском затезном каматом почев од 08.09.2010. године па до исплате. Ставом четвртим изреке обавезани су тужиоци да туженима солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 2.794.443,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Ставом петим изреке са

вишком примарног противтужбеног захтева тужени-противтужиоци су одбијени и то у делу који се односи на исплату на име дела новчаног потраживања по основу предметних радова преко досуђеног износа главнице од 14.429.208,51 динара па до траженог износа од 14.472.661,89 динара, као и са вишком законске затезне камате досуђене на наведени износ од 14.429.208,51 динара за период од 21.12.2008. године до 08.09.2010. године, као и са делом примарног противтужбеног захтева који се односи на исплату на име противвредности 102,23 м² стамбеног простора у износу од 12.779.135,59 динара са законском затезном каматом почев од 21.12.2008. године па до исплате, као и са вишком законске затезне камате потраживане на трошкове поступка и то преко досуђене од дана извршности пресуде до исплате па до тражене од дана доношења пресуде до исплате. Ставом шестим изреке одбијен је евентуални противтужбени захтева у делу којим су тужени тражили да се обавезу тужиоци да им солидарно исплате на основу изведених радова на пословно стамбеном објекту у ... у улици, на име противвредности 102,23 м² стамбеног простора износ од 140.566,25 евра све са припадајућом каматом почев од 21.12.2008. године па до 25.12.2012. године по стопи референтне каматне стопе ЕЦБ а од 25.12.2012. године у висини основне (референтне) каматне стопе ЕЦБ на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, па све до коначне исплате а све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4360/18 од 25.01.2019. године у ставу првом изреке потврђена је наведена првостепена пресуда у побијаном одбијајућем делу по противтужби из става 5. изреке, којим је одбијен део примарног противтужбеног захтева који се односи на исплату на име противвредности 102,23 м² стамбеног простора у износу од 12.779.135,59 динара са законском затезном каматом почев од 21.12.2008. године као и у одбијајућем делу по противтужби из става 6. изреке, којим је у целости одбијен евентуални противтужбени захтев. Истом пресудом у ставу другом изреке жалба тужилаца је делимично усвојена и преиначена наведена првостепена пресуда: 1. у побијаном одбијајућем делу по тужби из става првог изреке пресуде на тај начин што се усваја тужбени захтев и обавезују тужени да тужиоцима солидарно на име више уплаћеног износа за изградњу исплате износ од 18.967,97 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате, са каматом у висини референтне каматне стопе ЕЦБ на главне операције за рефинансирање почев од 17.02.2009. године па до 24.12.2012. године а почев од 25.12.2012. године па до коначне исплате са каматом у висини референтне каматне стопе ЕЦБ на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена. 2. У побијаном усвајајућем делу по противтужби из става 2. и 3. изреке тако што се одбија противтужбени захтев којим су тужени тражили да суд тужиоце солидарно обавезе на исплату туженима на основу изведених радова на пословно стамбеном објекту у улици у ... у износу од 14.429.208,51 динара са законском затезном каматом од 08.09.2010. године па до исплате. 3. У делу одлуке о трошковима спора из става првог и четвртог изреке пресуде тако што се обавезују тужени да тужиоцима накнаде солидарно трошкове парничног поступка у износу од 963.077,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке потврђена је првостепена пресуда у преосталом побијаном одбијајућем делу по тужби из става првог изреке којим је одбијен тужбени захтев за досуђење камате на износ од 18.967,97 евра за период од 17.02.2009. године до 24.12.2012. године и у побијаном одбијајућем делу одлуке о досуђењу законске затезне камате на досуђени износ трошкова спора. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев тужених за досуђење трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено су изјавили ревизију тужени због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11..55/14) који се у овој парници примењује на основу члана 506. став 2. истог закона и налази да ревизија није основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд у поступку по ревизији води рачуна по службеној дужности. Нема ни других повреда поступка указаних ревизијом које би утицале на правилност и законитост побијане одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су законски наследници првобитне тужиље ЕЕ, преминуле током ове парнице 16.04.2014. године а тужени су законски наследници првобитног туженог ЖЖ, преминулог током парнице 20.02.2017. године. Правни претходници странака су 21.06.2007. године закључили уговор о грађењу и то ЕЕ као власник парцеле ... КО ... са објектима и инвеститор и ЖЖ власник СЗР „33“ као извођач, ради изградње стамбено пословног објекта у улици према техничкој документацији инвеститора, понуди бр. 1 од 29.03.2007. године, прописима и стандардима. Чланом 2. уговорне стране су утврдиле извођачку цену градње објекта на износ од 305,73 евра /м² нето продајне површине стамбеног простора, локала и гаража у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан склапања уговора без ПДВ-а. Укупна цена уговорених радова износила је 371.584,24 евра са ПДВ односно 30.284.115,56 динара с тим да ће се укупна цена градње утврдити мерењем стварно изведених нето површина и множењем са уговореном ценом градње по 1м². Уговорено је плаћање извођачу по испостављеним и овереним месечним ситуацијама од стране надзорног органа и 50% компензацијом преко квадрата изграђеног објекта по тржишној цени на том локалитету. Након обуставе радова 16.05.2008. године, услед градње супротно одобрењу од 30.03.2007. године и главном пројекту, решењем надлежног органа од 10.06.2008. године инвеститору је издато ново одобрење за изградњу објекта који садржи 14 стамбених јединица, 4 пословна простора и 4 гараже. Пошто радови нису довршени у року инвеститор је писмено раскинуо уговор 27.11.2008. године након чега је извођач 03.12.2008. године закључао градилиште и забранио приступ, затим су уследили преговори након чега је тужилац ББ децембра 2008. године са приватним обезбеђењем ушао у градилиште, заменио браве и ангажовао вештака ради обезбеђења доказа. Спорни вишестамбени објекат је изграђен и уселен. Након више прегледа зграда од стране надлежних органа и отклањања недостатака на котларници технички пријем је извршен 26.11.2010. године и употребна дозвола издата 22.03.2011. године. СЗР „33“ је у периоду од 02.07.2007. године до 21.12.2008. године изводила радове на изградњи спорног објекта, који је на дан 21.12.2008. године имао степен изграђености од 99,42%. Вредност изведених радова укупно изграђене корисне површине од 1.041,15 м², са увећањем од 11,15 м² на име више изграђених површина по налогу инвеститора, према уговореној јединичној цени

износи 375.606,74 евра. Инвеститор је извршио исплату извођачу, правном претходнику тужених у новцу у износу од 307.043,42 евра и предао стамбени простор у новоградњи у површини од 116,35 м² (98.897,50 евра) што укупно износи 405.940,92 евра.

У претходном току ове парнице пресудом П 343/15 од 29.06.2016. године првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев и обавезао тужене да тужиоцима исплате на име више уплаћеног износа за изградњу износ од 18.967,97 евра у динарској противвредности са каматом од 17.02.2009. године до исплате а одбио тужбени захтев преко наведеног до траженог од 76.500 евра са каматом као и у делу захтева за камату на досуђени износ главнице. Истом пресудом одбијен је тужбени захтев за утврђење да је уговор о грађењу закључен 21.06.2007. године раскинут, за исплату накнаде штете због неизведених радова у износу од 40.000 евра у динарској противвредности са каматом и за накнаду штете због плаћених пенала. Одбијен је противтужбени захтев за исплату на основу изведених радова на спорном објекту у износу од 14.472.661,89 динара и на име противвредности 102,23 м² стамбеног простора 12.779.135,59 динара са каматом као и евентуални тужбени захтев за исплату 151.645,76 евра и на име противвредности стамбеног простора 140.566,25 евра са каматом. Решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж 3556/16 од 14.02.2017. године укинута је наведена пресуда у усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву, одлука о противтужбеном захтеву и одлука о трошковима поступка и у наведеном делу предмет је враћен на поновно суђење.

Одлучујући у границама непресуђеног потраживања правилно је побијаном пресудом примењено материјално право и то одредбе члана 630. и 635. Закона о облигационим односима делимичним преиначењем првостепене пресуде и усвајањем тужбеног и одбијањем противтужбеног захтева. Правилно је пресуђено заснивањем одлуке на утврђеним укупно изведеним радовима правног претходника тужених обрачуном по уговореној цени према спроведеном вештачењу а не по вредности према грађевинским нормама, јер је уговор о грађењу од 21.06.2007. године извршен у претежном делу, није измењен анексима и тужбени захтев за раскид наведеног уговора је одбијен правноснажном судском одлуком у ранијем току овог поступка. Постојање пуноважног уговора о грађењу подразумева да се спорна међусобна потраживања уговорних страна расправе према сагласној вољи уговарача која произлази из садржине закљученог уговора. Тужени нису доказали законске услове за измену цене радова. Такође, тужени нису доказали да је њихов правни претходник извео и ако јесте које ненаплаћене накнадне радове по налогу инвеститора мимо пројекта. Ревизијом се неосновано истиче погрешна примена правила о терету доказивања и указује да је првостепени суд одбио предлог тужених за ново контролно грађевинско вештачење. Наиме, тужени јесте предлагао ново грађевинско вештачење на рочишту 16.09.2013. године али са других разлога. У наставку поступка тужени су прихватили налаз и мишљење вештака Мирослава Томина и предлагали су допунско вештачење преко вештака економско финансијске струке на бази чињеница утврђених претходним грађевинским вештачењем, а поднеском од 07.06.2016. године изричито су се изјаснили да су сви докази изведени и у поновљеном поступку, нису имали предлога за извођење нових доказа. Стога је супротно наводима ревизије правилно побијаном одлуком тужиоцима досуђена накнада на име више исплаћеног износа за изведене радове и потраживање тужених одбијено, јер нема дуга на страни инвеститора за изведене радове правног претходника тужених.

Одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова одговора на ревизију применом члана 154. Закона о парничном поступку, јер се према околностима случаја не ради о потребним трошковима парнице.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић